

ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ

«Τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν» (Β' Κορινθ. ιγ', 9)

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

(I. Εὐαγγέλιον Ἰ. Μ. Βοηθείας)

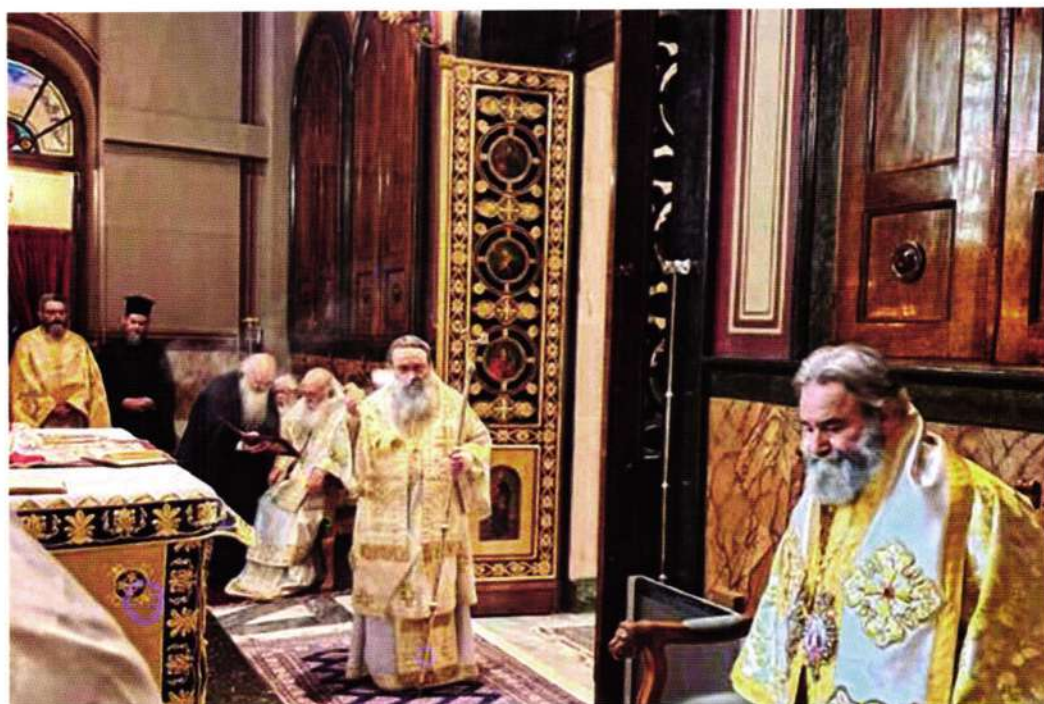
Τεύχος 69ον ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2023

ΓΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΛΕΛΤΙΟ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΕΩΣ

ΧΙΟΣ

«Εἰς ὁσίην εὐωδίας πνευματικῆς».
(Κυριακή Ὁρθοδοξίας 2023 - Ἱ. Μητρο. Ναός Ἀθηνῶν)

«Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται,
ὁ τῶν ἀγγέλων Βασιλεύς»

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ
ΕΠΙ ΤΩΙ ΑΓΙΩΙ ΠΑΣΧΑ

Αριθμ. Πρωτ. 221

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩΙ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΣΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τιμώτατοι ἀδελφοί Ἱεράρχαι,
Προσφιλέστατα τέκνα,

Φθάσαντες, χάριτι θεία, τήν πανσωστικὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, δι' ἧς κατηργήθη τό κράτος τοῦ θανάτου καί ἠνεώχθησαν τῶ ἀδαμιαίῳ γένει αἱ πύλαι τοῦ Παραδείσου, ἀπευθύνομεν πᾶσιν ὑμῖν πασχαλίους προσρήσεις καί ἐγκάρδιον ἐόρτιον χαιρετισμόν, ἀναβοῶντες τό κοσμοχαρμόσουνον «Χριστός Ἀνέστη!».

Ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ὅλας τὰς πτυχάς της, δονεῖται ἀπό τήν ἀνεκλάλητον χαράν τῆς Ἀναστάσεως. «Πείραν ἀναστάσεως» μαρτυροῦν οἱ ἄθλοι τῶν Ἁγίων καί τῶν Μαρτύρων τῆς πίστεως, ἡ λατρευτικὴ καί μυστηριακὴ ἐμπειρία, ἡ ἐξαγγελία τοῦ Εὐαγγελίου «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς», ἡ εὐσέβεια καί ἡ πνευματικότης τῶν πιστῶν, ἡ θυσιαστικὴ ἀγάπη καί ἡ κατὰ Χριστόν ἀναστροφή αὐτῶν, ἡ προσδοκία ἑνός κόσμου, ἔνθα «ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι»¹.

Ἐν τῇ Ἀναστάσει καί δι' αὐτῆς, τὰ πάντα εὐρίσκονται ἐν κινήσει πρὸς τήν τελείωσιν των ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ ἐσχατολογικὴ ὁρμὴ ἔδιδε πάντοτε εἰς τήν Ὁρθόδοξον ἐγκόσμιον μαρτυρίαν δυναμισμόν καί προοπτικὴν. Παρὰ τὰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου θρυλούμενα, λόγῳ τοῦ ἐσχατολογικοῦ προσανατολισμοῦ τῆς ζωῆς της, ἡ Ἐκκλησία ποτέ δέν ἐσυνθηκολόγησεν ἀπέναντι εἰς τήν

παρουσίαν τοῦ κακοῦ ἐν τῷ κόσμῳ εἰς ὅλας τὰς μορφάς του, δέν ἀπώθησε τήν πραγματικότητα τοῦ πόνου καί τοῦ θανάτου, δέν ἠγγνόησε τήν ἀμφισημίαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ποτέ δέν ἐθεώρησε τόν ἀγῶνα δι' ἓνα δικαιότερον κόσμον ἀλλότριον πρὸς τήν ἀποστολήν της.

Ἐγνώριζεν ὅμως ὅτι ὁ πόνος καί ὁ σταυρός δέν εἶναι ἡ ἐσχάτη πραγματικότης. Ἡ βιωματική πεμπουσία τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ βεβαιότης ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ, διὰ τῆς «στενῆς πύλης», ὀδηγοῦμεθα εἰς τήν Ἀνάστασιν. Ἡ πίστις αὐτή ἀποτυπῶνται εἰς τό γεγονός ὅτι ὁ πυρήν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ἡ Θεία Εὐχαριστία, συνδέεται οὐσιωδῶς μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τήν Ὁρθόδοξον παράδοσιν, ὅπως τονίζει ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης, ἡ Θεία Εὐχαριστία «εἶναι γεμάτη χαρά καί φῶς», διότι «δέν ἔχει ὡς βάση τόν Σταυρόν καί μία ἐξιδανίκευση τοῦ πάθους, ἀλλά τήν Ἀνάστασιν ὡς ὑπέρβαση τοῦ πάθους τοῦ Σταυροῦ»². Ἡ Θεία Εὐχαριστία μᾶς μεταφέρει εἰς τόν Γολγοθᾶν ὄχι διὰ νά παραμείνωμεν ἐκεῖ, ἀλλά διὰ νά ὀδηγηθῶμεν, διὰ μέσου τοῦ Σταυροῦ, εἰς τήν ἀείφωτον δόξαν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ὁρθόδοξος πίστις εἶναι ὑπέρβασις τῆς οὐτοπικῆς σωτηρίας «χωρίς Σταυρόν» καί τοῦ ὑπαρκτικοῦ ναυαγίου τοῦ σταυροῦ «χωρίς Ἀνάστασιν».

Ἡ μετοχή μας εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀφ' ἑνός ἐμπρακτος κατάργησις κάθε οὐτοπισμοῦ τῶν «εὐρυχώρων ὁδῶν» καί τῶν ψευδεπιγράφων παραδείσων ἀπροσκόπτου εὐδαιμονίας, ἐν ταύτῳ δέ καί ὀριστική ὑπέρβασις τοῦ ἀπέλπιδος ἐγκλωβισμοῦ εἰς τήν δῆθεν ἀνυπέρβλητον ἀρνητικότητα, ἀφοῦ ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ κυφορεῖ τήν Ἀνάστασιν, τήν «ἄληκτον εὐφροσύνην», τῆς «αἰωνίου δόξης τήν ἀπόλαυσιν». Ἡ συντριβή τοῦ θανάτου διὰ τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἀναφέρει τήν ζωὴν μας εἰς τήν θεανθρωπίνην οὐσίαν της καί εἰς τόν οὐράνιον προορισμόν της.

Ἐν Χριστῷ γνωρίζομεν καί βιοῦμεν ὅτι ὁ παρῶν βίος δέν εἶναι ὅλη ἡ ζωὴ μας, ὅτι ὁ βιολογικός θάνατος δέν ἀποτελεῖ τέλος καί ἐκμηδενισμόν τῆς ὑπάρξεώς μας. Δέν ὀρίζουν τά βιολογικά ὄρια τῆς ζωῆς τὴν ἀλήθειάν τῆς. Ἐξ ἄλλου, ἡ αἴσθησις ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ἀναπότρεπτος «πορεία πρὸς τὸν θάνατον» ὀδηγεῖ εἰς ὑπαρξιακά ἀδιέξοδα, εἰς ἀπόγνωσιν καί μηδενισμόν, εἰς ἀδιαφορίαν διὰ τὰ οὐσιώδη τοῦ βίου. Ἡ ἐπιστήμη, ἡ οἰκονομικὴ καί κοινωνικὴ πρόοδος, ἀδυνατοῦν νὰ προσφέρουν οὐσιαστικὴν λύσιν καί διέξοδον. Οἱ Χριστιανοὶ εἶναι οἱ «ἔχοντες ἐλπίδα»³, οἱ προσδοκῶντες τὴν ἐρχομένην Βασιλείαν τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς τὴν τελικὴν πραγματικότητα, ὡς πληρότητα ζωῆς καί γνώσεως, ὡς χαρὰν πεπληρωμένην, ὄχι μόνον διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεάς, ἀλλὰ διὰ σύμπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπ' ἀρχῆς καί ἄχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Αὐτὴν τὴν θέασιν τῆς ἱστορίας καί τῆς αἰωνιότητος, τὸν ἀναστάσιμον χαρακτήρα τῆς πίστεως, τοῦ ἠθους καί τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ἀδιαμφισβήτητον γεγονός ὅτι τὸ μέγα θαῦμα τῆς Ἀληθείας ἀποκαλύπτεται μόνον «τοῖς προσκυνουῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον», καλούμεθα νὰ μαρτυρῶμεν σήμερον εἰς ἓνα πολιτισμόν ἀπωθήσεως τοῦ Ὑπερβατικοῦ καί ποικίλων συρρικνώσεων τῆς πνευματικῆς ταυτότητος τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Δοξάζοντες ἐν ψαλμοῖς καί ὕμνοις καί ᾠδαῖς πνευματικαῖς τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν καί ἀνατείλαντα πᾶσι τὴν αἰώνιον ζωὴν Κύριον καί μετέχοντες ἐν ἀγαλλιάσει τῆς «κοινῆς τῶν ὅλων πανηγύρεως», δεόμεθα τοῦ πανσθενοῦς, πανσόφου καί πανοικτίρμονος Ποιητοῦ καί Λυτρωτοῦ τοῦ παντός, ὅπως εἰρηνεῦῃ τὸν κόσμον, χαρίζηται δέ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων πάντα τὰ σωτηριώδη δωρήματα Αὐτοῦ, ἵνα ὑμνῆται καί εὐλογῆται τὸ πάντιμον καί μεγαλοπρεπές ὄνομά Του, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν!

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα ,βγϚ'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος
διάπυρος πρὸς Χριστὸν Ἀναστάντα
εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρός
Τόν Ἱερόν Κλήρον
καί τόν εὐσεβῆ λαόν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

*«Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους,
κατόχους πεπεδημένων, Χριστέ· καί τριήμερος,... ἐξανέστης τοῦ τάφου».*

Χριστιανοί μου,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΘΣΤΗΙ

Μετά τήν κατανυκτική περίοδο τοῦ Τριωδίου καί μέσα στήν εὐφρόσυνη περίοδο τῆς ἑλληνικῆς ἀνοιξέως ὁ ζυμωμένος μέ τό σταυροαναστάσιμο ἦθος τοῦ Γένους μας πιστός προσέρχεται στούς ἁγιασμένους ἀπό τήν Θεία Χάρη Ἱερούς Ναούς μας γιά νά γιορτάσει τήν «έορτῶν έορτήν καί πανήγυριν πανηγύρεων», τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, τό Πάσχα τῶν Ἑλλήνων.

Ὅμως, πέραν ἀπ' αὐτόν τόν ἐξωτερικό έορτασμό, ἡ ψυχὴ τοῦ κάθε Χριστιανοῦ ζητεῖ τό βαθύτερο πνευματικό νόημα τῆς Ἀναστάσεως, τήν ὁδὸ πρὸς τήν σωτηρία του. Γιά νά ἐπιτευχθεῖ αὐτός ὁ σκοπός, μετά τήν πτώση τῶν πρωτοπλάστων καί τήν ἀπομάκρυνση ἀπό τόν Δημιουργό, χρειάσθηκε ὁ Θεός νά γίνει ἄνθρωπος «ἵνα διά τοῦ θανάτου καταργήσῃ τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου». Τό ἔκανε γιά νά σώσει τόν ἄνθρωπο, νά σώσει «ζῶντας καί νεκρούς». Ἐνα τροπάριο τῶν Ἑγκωμίων λέγει: «Ἐπί γῆς κατῆλθες, ἵνα σώσης Ἀδάμ, καί ἐν γῆ μὴ εὐρηκῶς τοῦτον Δέσποτα, μέχρις ἄδου κατελήλυθας ζητῶν».

«Ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν κατῆλθεν μέχρις Ἰδίου ταμείων» γιά νά σώσει τόν Ἀδάμ παγγενῆ ἀπό τόν θάνατο. Ὁ μέγας διδάσκαλος τῆς καθόδου τοῦ Χριστοῦ στόν Ἄδη εἶναι ὁ ἀπόστολος Πέτρος, ὁ ὁποῖος τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς διεκήρυξε: «Ὁ Θεός (τόν Χριστόν) ἀνέστησε Λύσας τάς ὡδίνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι αὐτόν (τόν Χριστόν) ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ θανάτου)».

Ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ κατά τοῦ θανάτου καί τοῦ Ἄδη, ἡ λύτρωση τοῦ Ἀδάμ καί τῶν ψυχῶν, πού κρατοῦσε στήν ἐξουσία του ὁ Ἄδης, εἶναι τό οὐσιαστικό νόημα τῆς ἐορτῆς τῆς Ἀναστάσεως.

Πιστή στά δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, στή διδασκαλία Της, στή λατρεία Της, καί ἡ βυζαντινὴ ἀγιογραφία ἀπεικονίζει τὴν Ἀνάσταση μέ τὴν «εἰς Ἄιδου κάθοδον τοῦ Κυρίου», γιατί μέ αὐτὴν πραγματοποιήθηκε ἡ ἀνάσταση τῶν ψυχῶν, μέ αὐτὴν, «ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται καί ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν».

Στὴν ἀγιογραφία αὐτὴ παρουσιάζονται τὰ ταμεῖα, τὰ ἔγκατα τοῦ Ἄδη, ὅπου συντελεῖται ἡ σωτηρία τοῦ Ἀδάμ καί ἡ συντριβὴ τοῦ θανάτου. Ὁ Ἄδης παρουσιάζεται σάν σπήλαιο σκοτεινό. Στό κέντρο τοῦ Ἄδη στέκεται μέ ὅλη τὴν δόξα Του ὁ Χριστός. Τό πρόσωπό Του αὐστηρό ἀλλά φιλόφιλτο, μέ φωτεινά καί «ἀπαστρέπτοντα» ἐνδύματα. Ὁλόκληρος ὁ Χριστός περιβάλλεται μέ φωτεινό κύκλο ἢ ὠοειδῆ δόξα, πού σχηματίζεται ἀπὸ ἀκτίνες καί συμβολίζει τὴν θεότητά Του, τό ἄκτιστο φῶς τῆς χάριτος, τὴ φωτεινὴ διάσταση τῆς παρουσίας «τοῦ Κυρίου τῆς Δόξης». Ὁ Χριστός βρίσκεται στὸν Ἄδη, ὄχι ὅμως δεσμώτης καί αἰχμάλωτος, ἀλλὰ Νικητῆς καί Σκυλευτῆς τοῦ Ἄδη: «Σήμερον ὁ Ἄδης στένων βοᾷ. Συνέφερε μοι, εἰ τόν ἐκ Μαρίας γεννηθέντα, μὴ ὑπεδεξάμην· ἐλθὼν γάρ ἐπ' ἐμέ τό κράτος μου ἔλυσε· πύλας χαλκᾶς συνέτριψε· ψυχὰς ἅς κατεῖχον τό πρῖν, Θεός ὢν ἀνέστησε...».

Ὁ Χριστός ὁ ζωοδότης στὸν Ἄδη. Ὅπου τό φῶς, ἐκεῖ διαλύεται τό σκοτός, ὅπου ἡ ζωὴ, ἐκεῖ καταργεῖται ὁ θάνατος. Τό σκοτάδι τοῦ Ἄδη γεμίζει ἀπὸ τό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τό ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀναστάσεως. «Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶτος, οὐρανός τε καί γῆ καί τὰ καταχθόνια». Τὰ ἄχραντα πόδια τοῦ Χριστοῦ πατοῦν μέ δύναμη πάνω σέ δύο θυρόφυλλα, πεσμένα χάμω, τό ἓνα ἐπάνω στό ἄλλο, σέ σημεῖο σταυροῦ. Εἶναι οἱ πύλες τοῦ Ἄδη, πού ἔσπασε ὁ Χριστός. Γύρω ἀπ' αὐτές σκορπισμένα κλειδιά, σύρτες, μοχλοί. «Πύλας χαλκᾶς συνέτριψας καί μοχλοὺς συνθλάσας, Χριστέ ὁ Θεός, τό γένος τῶν ἀνθρώπων πεπτῶκός ἀνέστησας».

Ὁ Χριστός ἀπεικονίζεται νά κρατεῖ στό ἀριστερό του χέρι ἕνα εἰλητάριο, πού συμβολίζει τό κήρυγμά Του γιά τήν Ἀνάστασή Του στίς φυλακισμένες ψυχές τοῦ Ἄδη ἢ ἀντί γιά εἰλητάριο τό σύμβολο τῆς νίκης κατά τοῦ θανάτου, τόν Σταυρό: «Ἰδοῦ γάρ ἦλθε διά τοῦ Σταυροῦ χαρά ἐν ὄλω τῷ κόσμῳ...Σταυρόν γάρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν». Μέ τό ἄλλο χέρι ἀνασταίνει τόν Ἀδάμ ἀπό τόν τάφο, ἐνῶ ἡ Εὐα ἀνασταίνεται μέ τά χέρια ψηλά σέ στάση προσευχῆς. Ἔτσι παριστάνεται ἡ λύτρωση τοῦ Ἀδάμ καί ὅλων τῶν ψυχῶν, πού περιμέναν αἰῶνες τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ στόν Ἄδη κατά τούς λόγους τοῦ Δαβίδ: « Ὁ Θεός λυτρώσεται τήν ψυχήν μου ἐκ χειρός Ἰδου, ὅταν λαμβάνη με», «Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι Κύριε, Κύριε εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου», «Ἐπίφανον τό πρόσωπόν σου καί σωθησόμεθα», «Ὁ καθηήμενος ἐπί τῶν Χερουβείμ, ἐμφάνηθι», «Ἐξέγειρον τήν δυναστείαν σου καί ἐλθέ εἰς τό σῶσαι ἡμᾶς», «Ρῦσαι τήν ψυχήν μου ἐξ Ἰδου καταωτάτου», «Κυριε ἀνάγαγε ἐξ Ἰδου τήν ψυχήν καί οὐκ ἐγκαταλείψεις τήν ψυχήν μου εἰς Ἰδην».

Ἀπό αὐτά κατανοοῦμε γιατί στήν εἰκόνα στέκονται ὅλοι οἱ δίκαιοι τῶν αἰώνων μέ ἐπικεφαλῆς τό δίκαιο Ἄβελ. Τόν πρῶτο δηλαδή ἄνθρωπο, πού πέθανε, τόν πρῶτο δίκαιο, τόν ποιμένα καί τόν τύπο τῆς ἀδικῆς σφαγῆς τοῦ ἀρχιποιμένου Χριστοῦ. Ἐκεῖ εὐρίσκεται καί ὁ Νῶε, ὁ τύπος Χριστοῦ, τοῦ Κτίστη τῆς μεγάλης Κιβωτοῦ, τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτή ἡ Ἐκκλησία σώζει μέ τήν περισσότερά, τό Ἁγ. Πνεῦμα, ὅλα τά θηριώδη ἔθνη ἀπό τόν κατακλυσμό τῆς ἀσεβείας. Ἐκεῖ ὁ Ἀβραάμ, ὁ θύτης καί προπάτορας τοῦ Χριστοῦ μας, πού προσέφερε τήν πανανθρώπινη θυσία, θανατώνοντας τόν θάνατο μέ δίκικο ξίφος.

Ἐκεῖ δεμένος ὁ Ἰσαάκ, ὅπως εἶχε δεθεῖ ἀπό τόν Ἀβραάμ στόν ἐπάνω κόσμο, τύπος τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ ἀλυσοδεμένος ὁ Ἰωσήφ, πού εἶχε φυλακισθεῖ στήν Αἴγυπτο, τύπος τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι συνάμα δεσμώτης καί Δεσπότης. Ἐκεῖ στό σκοτάδι τοῦ Ἄδη ὁ Μωϋσῆς, πού ὅταν ἦταν βρέφος εἶχε κλεισθεῖ σέ ἕνα σκοτεινό καλάθι ἀπό πάπυρο. Ἐκεῖ στόν λάκκο τοῦ Ἄδη ὁ Δανιήλ, πού τόν εἶχαν ρίξει στό λάκκο τῶν λεόντων. Ἐκεῖ στόν παμφάγο Ἄδη ὁ Ἰωνᾶς, τύπος τοῦ αἰωνίου Χριστοῦ. Ἐκεῖ ὁ θεοπάτωρ Δαβίδ, ἀπ' τόν ὁποῖο κατάγεται ὁ Χριστός «κατά σάρκα». (πρβ. Ἐπιφανίου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, Ὁμιλία εἰς τήν

θεόσωμον ταφήν τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ). Ἐκεῖ εὐρίσκεται καί ὁ Ἰωάννης, ὁ Πρόδρομος, ὁ μεγαλύτερος ἀπό ὄλους τοὺς προφῆτες. Ὅπως εὐρισκόμενος μέσα στήν σκοτεινὴ κοιλία τῆς Ἐλισάβετ ἐκήρυξε τόν Χριστό, «ἐσκίρτησε τό βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς», ἔτσι καί μέσα στήν σκοτεινὴ κοιλία τοῦ Ἄδη εἰκονίζεται νά δείχνει μέ τό δάκτυλό του τόν Χριστό: «χαίρων εὐηγγελίσω καί τοῖς ἐν Ἄιδῃ Θεόν φανερωθέντα ἐν σαρκί». Ὅλοι αὐτοί, κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο, τόν προῦπάντησαν «χαίροντες καί ἀγαλλόμενοι, ὑμνοῦντες καί εὐλογοῦντες».

Χριστιανοί μου,

Μέ τό νά ἐλευθερώσει ὁ Χριστός τόν Ἀδάμ καί μαζί «τό γένος τῶν βροτῶν» ἀπό τήν δουλεία τοῦ ἐχθροῦ ἔθεσε τά θεμέλια μιᾶς νέας ζωῆς γιά ὅσους δέχονται τόν Χριστό καί ντύνονται τήν ἀφθαρσία. Αὐτή τήν μεγάλη ἀλήθεια εἰκονίζει ἡ βυζαντινὴ εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως, τήν πνευματικὴ Ἀνάσταση, τήν Ἀνάσταση τῆς ψυχῆς, «τήν πρώτη Ἀνάσταση». Αὐτὴ προπορεύεται τῆς Ἀναστάσεως τῆς σάρκας, τῆς δευτέρας Ἀναστάσεως, πού ἀπαρχὴ ἔχει τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ βυζαντινὴ εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως εἶναι, κατά τόν Φῶτη Κόντογλου, «ἡ γνησίᾳ εἰκῶν τῆς Ἀναστάσεως...ἐκφράζει δέ...ὄσα ἱερά καί συμβολικά νοήματα, ἐκφράζει ἰδίᾳ τό πασίγνωστον καί ὑπὸ πάντων ψαλλόμενον ἀπὸ παιδῶν ἕως γερόντων τροπάριον “Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος”».

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 2023

Μέ πατρικὲς εὐχές

Ὁ Μητροπολίτης

+ Ὁ Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν Μᾶρκος

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΡ.67

ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Πρὸς

Τὸν Ἱερόν Κλήρον

καὶ τὸν εὐσεβῆ λαόν

τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἴνουσσῶν

Χριστιανοί μου!

Εὐρισκόμενοι εἰς τὴν ἀφετηρίαν τοῦ σταδίου τῶν ἀρετῶν, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ Ἐκκλησία μας, τό ἄσπιλον καὶ ἀμώμητον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας, μᾶς καλεῖ καὶ μᾶς προσκαλεῖ εἰς τὸν Ἑορτασμόν τῆς Ὁρθοδοξίας. Μᾶς παρουσιάζει τό ὀρθόν θεολογικῶς, τό κανονικόν νομίμως πλαίσιον, ἐντός τοῦ ὁποίου θά ἀγωνισθῶμεν, προκειμένου νά ἀπολαύσωμεν τὴν νικηφόρον ἔκβασιν καὶ νά λάβωμεν τὸν στέφανον τῆς νίκης καὶ τῆς ζωῆς: «ἐάν δέ ἀθλῆ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐάν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ»(Β Τιμ. 2,5).

Τό ἀναντίρρητον αὐτό γεγονός μᾶς δίδει τὴν εὐλογημένην εὐκαιρίαν νά σημειώσωμεν τὴν Ὁρθόδοξον Διδασκαλίαν καὶ Πρᾶξιν εἰς βασικούς τομεῖς τῆς πνευματικῆς μας πορείας:

Ὁρθόδοξος Πίστις περὶ τοῦ Θεοῦ: Ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν θεόπτην Προφήτην Μωϋσῆ «ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, οὐκ ἔσονταί σοι θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ»(Ἐξοδος 2, 3) καὶ «ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος θεός καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται»(Ἠσαΐας 43, 10) δεικνύει τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ καὶ συγκεκριμένως τοῦ Ἐνός καὶ Μόνου Ἀληθινοῦ Θεοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας, «ἵνα γινώσκωσι Σέ τὸν μόνον ἀληθινόν Θεόν» (Ἰωάννου 17, 3). Ὁ Ἕνας Θεός ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν, εἶναι Τριαδικός

ώς πρὸς τὰ πρόσωπα, τὰς ὑποστάσεως: «Τρεῖς εἰσὶ οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ Οὐρανῷ ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς ἓν εἰσί» (Α' Ἰωάννου 5, 7).

Ἡ Τριαδικότης τοῦ Ἐνός καὶ Μόνου Ἀληθινοῦ Θεοῦ ἐμφαίνεται εἰς τὰ γεγονότα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τῶν Θεοφανείων, τῆς Μεταμορφώσεως κ.ἄ.

Ὁρθόδοξος Πίστις περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: Ἡ ἄφατος καὶ ἀνέκφραστος φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ τὸ αἷτιον τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Δευτέρου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ Ὅποιος «ἐν ἀρχῇ ἦν ... καὶ ἦν πρὸς τὸν Θεόν καὶ Θεός ἦν» (Ἰωάννου 1, 1) καὶ «πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέ ἓν ὃ γέγονεν» (Ἰωάννου 1, 3).

Ὁ Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ «ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» (Γαλ. 4, 4) «σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰωάννου 1, 14), ἐγένετο ἄνθρωπος προκειμένου νὰ ὀδηγήσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν θέωσιν.

Ὁρθόδοξος Πίστις περὶ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου: Ὁ Θεός ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἐδημιούργησεν τὴν καλὴν, ὠραίαν δημιουργίαν, τὸν κόσμον. Καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐδημιούργησεν «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» Του (Γεν. 1, 26) τὸν ἄνθρωπον, ὥστε νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν ὠραιότητα, τὸ κάλλος τοῦ κόσμου. Ἐδημιούργησεν τὸν ἄνθρωπον διφυῆ, ὑλικόν καὶ πνευματικόν, ὥστε νὰ ἔχη ἀνωτέρας, ὑψηλοτέρας, πνευματικὰς ἐπιδιώξεις, νὰ μὴ περιορίζεται εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, τὴν ἐπίγειαν ζωὴν, τὸ ὑλικόν φρόνημα, ἀλλὰ νὰ ἐπιζητῇ τὰ ἄνω, τὰ ἐν οὐρανῷ, νὰ ἐπιθυμῇ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸν Παράδεισον. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπον «ἄρσεν καὶ θῆλυ» (Γεν. 1, 27), ἐξεχώρισεν ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπον εἰς δύο διαφορετικὰ φύλα, τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα,

τά ὅποια προώρισεν νά ἀλληλοσυμπληρῶνται «εἰς διαδοχὴν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων». Τοῦτο ὤρισεν ἡ Ἐκκλησία, τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, νά πραγματοποιηῖται ἐντός τῶν Ἱερῶν Ναῶν κατὰ τήν τέλεσιν τοῦ Ἱεροῦ καί Θεοῦδρύτου Μυστηρίου τοῦ Γάμου καί κατ' ΟΥΔΕΝΑ ΑΛΛΟΝ ΤΡΟΠΟΝ.

Ὁρθόδοξος Πίστις περί τῆς ὕλης: Ἡ ὕλη εἶναι δημιουργία, ἔργον τοῦ Θεοῦ. Ὡς ἔργον τοῦ Θεοῦ δέν ἀπορρίπτεται, «τά ἔργα τῶν χειρῶν Σου μή παρίδης». Ἀλλά ἡ ὕλη τυγχάνει ἀξία τοῦ σεβασμοῦ. Εἶναι ὀρθόδοξον νά σεβώμεθα τήν ὕλην, ὄχι βεβαίως ὡς θεόν, ἀλλ' ὡς ὕλην. Διότι ὁ Θεός προσέλαβεν τήν ὕλην, τήν ἀνθρωπίνην σάρκα, καί εἰργάσθη τήν σωτηρίαν μας. Ὁ Θεός ἐτίμησεν τήν ὕλην. Οἱ αἵρετικοί περιεφρόνουν τήν ὕλην. Ἡ Ἐκκλησία τήν τιμᾶ, διότι ἐδημιουργήθη ὑπό τοῦ Θεοῦ «καλή λίαν». «Ἄτιμον» εἶναι ὁ,τιδήποτε δέν ἔχει τήν αἰτίαν του εἰς τόν Θεόν. «Ἄτιμον» εἶναι ἡ ἐκτροπή ἀπό τό «κατά φύσιν» τῆς Θείας Δημιουργίας εἰς τό «παρά φύσιν», εἰς τό ὅποῖον ὁδηγεῖται ὁ ἀνθρώπος ἀπό τήν παρέκκλισιν τοῦ αὐτεξουσίου καθ' ὑπόδειξιν τοῦ πονηροῦ. Ἄτιμος εἶναι ἡ ἁμαρτία καί ὄχι ἡ ὕλη. Ἡ φράσις «μή κάκιζε τήν ὕλην· οὐ γάρ ἄτιμος» τοῦ ἱεροῦ Δαμασκηνοῦ ἔχει μεγίστην σπουδαιότητα διά τήν ἄσκησιν εἰς τήν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἐν Χριστῷ ἀσκούμενος ὀφείλει νά γνωρίζῃ τήν ὀρθόδοξον αὐτήν ἀλήθειαν, ὥστε ἡ ἄσκησις του νά μὴν ἐκτρέπῃται ἀπό πνευματικόν ἄθλημα εἰς βαθμιαίαν αὐτοκτονίαν καί ἀπνευματικόν χωρὶς Χριστόν κατόρθωμα.

Ὁρθόδοξον Πίστις περί τῶν ἱερῶν εἰκόνων: Κατά τούς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπηγορεύετο ἡ ἐξεικόνισις τοῦ Θεοῦ, διότι δέν εἶχε γίνει ἡ ἐνανθρώπισις τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου. Τό ἀντίθετον θά ἐσήμαινεν εἰδωλολατρείαν. Σαρκωθέντος, ὅμως, τοῦ Θεοῦ Λόγου, δυνάμεθα νά εἰκονίσωμεν τό «ὀρώμενον» Αὐτοῦ, δηλονότι τήν ἀνθρωπίνην Του πραγματικότητα, καθ' ὅσον ἡ Θεία

Φύσις Του παραμένει ἀπερίγραπτος, ἄρρητος, ἀνέκφραστος καί ἀναφής. Ὁ Θεός Πατήρ δέν εἰκονίζεται, ὁ Θεός Λόγος εἰκονίζεται, διότι ἔγινε καί ἄνθρωπος, διότι εἶναι Θεάνθρωπος. Τό θεῖον γεγονός τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου ἀποτελεῖ τήν προϋπόθεσιν καί τήν δυνατότητα τῆς ἐξεικόνισεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐξεικόνισις, ὅμως, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δέν ἐξαντλεῖται μόνον εἰς τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἐξεικονίζεται καί ἡ Παναγία καί τά πρόσωπα τῶν Ἁγίων, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν ἰσόχριστοι, συγκληρονόμοι Χριστοῦ, ἐθεώθησαν, ἔγιναν κατά χάριν, ὄχι κατ'οὐσίαν, ὅ,τι εἶναι ὁ Κύριος, δηλονότι Θεάνθρωπος. Ἡ μή ἐξεικόνισις τῶν Ἁγίων θά ἐσήμαινε ὅτι ἐμμέσως δέν ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἐχαριτώθησαν κατ'ἐξοχήν ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα.

Χριστιανοί μου!

Ἡ ὡς ἄνω ἐπιγραμματική Ὁρθόδοξος Θεολογική Διδασκαλία δεικνύει τήν πεμπτουσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, θεολογικῶς, χριστολογικῶς, ἀνθρωπολογικῶς, κοσμολογικῶς, ἐπί τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ Πατερική Διδασκαλία περί τῆς προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Καί τοῦτο ἐμφαίνει ὅτι ἡ Πατερική Θεολογία εἶναι ἡ βάση τῆς Ὁρθοδοξίας. Οἱ Πατέρες εἶναι δημιουργήματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Διά τοῦτο ὀφείλομεν ἐμπιστοσύνην καί διαρκῆ μαθητείαν εἰς τούς Πατέρας. Οἱ Πατέρες ἐκφράζουν τήν γνησίαν καί ὑπάρχουσαν ἐμπειρίαν τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Πατέρες ἐκφράζουν τήν Ὁρθοδοξίαν.

Μετά πατρικῶν εὐχῶν
Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ
ΜΑΡΚΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΡ. 68
ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Πρός
Τόν Ἱερόν Κλήρον
καί τόν εὐσεβῆ λαόν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἰ. Μητροπόλεως

Ἀγαπητοί Χριστιανοί!

Μέ πνευματικὴν κατάνυξιν, ἀλλά καί εὐσεβές δέος προσερχόμεθα σήμερον εἰς τοὺς Ἱερούς μας Ναούς καί τὰ Μοναστήρια, τὰ Ἐξωκκλήσια καί τὰ Παρεκκλήσια, ἀκόμη καί «ἐν ὄρεσι καί σπηλαίοις καί ταῖς ὄποις τῆς γῆς» καί «ἄνω σχῶντες τόν νοῦν καί τήν καρδίαν», ἐπαίρομεν τοὺς ὀφθαλμούς μας καί «ἐν μέσῳ ἔχοντες» τόν Ἐσταυρωμένον Κύριόν μας, ἀτενίζομεν τό πρόσωπόν Του, μολονότι «οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδέ κάλλος».

Προσατενίζομεν, ὅμως, μέ τήν πίστιν μας τόν Ἐσταυρωμένον Κύριον μας, τόν Συνάρχον Πατρί καί Πνεύματι Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, τόν «δί' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καί διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν Οὐρανῶν καί σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου καί ἐνανθρωπήσαντα».

Διακρίνομεν μέ εὐγνωμοσύνην τόν Ἐσταυρωμένον Δημιουργόν μας, ὁ Ὅποιος «ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι» ἐδημιούργησεν τόν ἄνθρωπον «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» καί τόν ἐπροίκισεν μέ τὰ δῶρα τῆς ἀρχέγονης δικαιοσύνης.

Θεωροῦμεν μέ μετάνοιαν τόν Ἐσταυρωμένον Σωτῆρα μας, ὁ Ὅποιος «σῶσαι θέλων τόν κόσμον... αὐτεπάγγελτος ἦλθεν», διότι δέν ἦλθεν «ἵνα κρίνη τόν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σώσῃ τόν κόσμον», ἐφ' ὅσον ἐπιθυμεῖ «πάντας σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν».

Ὅρωμεν μέ ἐλπίδα Ἐσταυρωμένον τόν «καί πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης», ὁ Ὅποιος εἶναι ὁ ἦν, ὁ ὢν καί ὁ ἐρχόμενος, τό Α καί τό Ω,

(συνέχεια εἰς σελ. 17)

Στιγμές Κατακοιμῶν καί Βυζαντίου
(Ι. Πρ. Παλαιοχριστιανικῆς Βασιλικῆς Ἁγ. Ἰσιδώρου)

«Τό Μεσολόγγι... φωτεινό μετέωρο»
(Κυριακή Βαΐων - Ἰ. Μητρ. Ναός Χίου)

«Προσκυνοῦμέν Σου τά Πάθη, Χριστέ. Δε

ἵξον ἡμῖν καὶ τὴν ἔνδοξόν Σου Ἀνάστασιν»

İzmir Koyun Adası

Genelkurmay Başkanı
Org. Flores

Metropolit
Markos

Yunan Savunma Bakanı Yardımcısı Nikolaos Hordalias,
Genelkurmay Başkanı Org. Konstantinos Flores ve Koyun Adası Metropolit Markos ile birlikte
Koyun Adası'nda yenilenen Yunan Askeri Üssü'nün açılışını yapıyor!... 16 Şubat 2023

ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ!

«Τὰ χέρια πού σέ βάσταγαν, τ' ἀντρειωμένα χέρια
γιά νά σέ στήσουν σέ χορφές, σ' ἀπάτητα λιμέρια» (25 Μαρτίου 2023)

(συνέχεια ἐκ σελ. 12)

ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς Ἱστορίας, «τά πάντα καὶ ἐν πᾶσι».

Καὶ βλέποντες πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον διαπιστώνομεν μέγα καὶ παράδοξαν πράγμα.

Ὁ τείνας λόγῳ τὸν οὐρανόν, τείνεται ξύλον.

Ὁ δῆσας ψάμμῳ τὴν θάλασσαν, περιβάλλεται δεσμοῖς.

Ὁ χαρισάμενος τὰς πηγὰς μέλιτος, ποτίζεται χολήν.

Ὁ στεφανώσας τὴν γῆν τοῖς ἄνθεσι, στεφανοῦται ἀκάνθαις.

Ὁ πατάξας τὴν Αἴγυπτον ταῖς δέκα πληγαῖς, καὶ καλύψας τοῖς ὕδασι τὴν κεφαλὴν Φαραώ, τύπτεται καλάμῳ τὴν κεφαλὴν.

Ἐμπτύεται τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον οὐ φέρει ἰδεῖν τὰ Χερουβεὶμ
(Ἀμφιλόχιος Ἰκονίου).

Καὶ κοιτῶντες πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον διαπιστώνομεν ὅτι:

ὑποφέρει αὐτὰ τὰ πάθη, προσευχόμενος ὑπὲρ τῶν σταυρωτῶν Του,
νικᾷ τὴν κακίαν μέ τὴν ἀγαθότητα,

ἀπολογεῖται ὑπὲρ τῶν χριστοκτόνων σαγηνεύων αὐτούς εἰς τὴν
σωτηρίαν,

καταλύει τὸ ἔγκλημά τους θεωρῶν ὡς αἰτίαν τὴν ἄγνοιάν τους,

περιπαίζεται, ἀλλὰ δέν χαλεπαίνει τὴν σκαιάν συμπεριφορὰν,

δέχεται τὴν μέθην καὶ μέ φιλανθρωπίαν καλεῖ εἰς μετάνοιαν αὐτούς, οἱ
ὁποῖοι Τοῦ προσέφεραν «ὄξος μετὰ χολῆς μεμιγμένον».

Ἄς παύσωμεν, λοιπόν, νά ὀρμῶμεν ἐναντίον τῆς ἀληθείας, νά
πολεμῶμεν τὸν Θεόν πληγώνοντες τοὺς ἑαυτοὺς μας, νά ὑβρίζωμεν
τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, νομίζοντες ὅτι σβήνομεν τίς ἀκτῖνες
Του, νά συγκρουώμεθα μέ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, διότι προσκυνοῦντες
κατανυκτικῶς τὸν Ἐσταυρωμένον Χριστόν, πιστεύομεν καὶ
προσδοκῶμεν ὅτι θά προσκυνήσωμεν πανηγυρικῶς καὶ τὴν ἔνδοξον
Ἀνάστασίν Του.

Μετά πατρικῶν εὐχῶν

Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

ΜΑΡΚΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δ/νσις: Ιωάννου Γενναδίου 14 - 115 21, Αθήναι
Τηλ. 210-72.72.204, Fax 210-72.72.210, e-mail: contact@ecclesia.gr

Πρωτ. 619
Αριθμ.
Διεκπ. 269

Αθηνησι τῇ 9ῃ Φεβρουαρίου 2023

Ε Γ Κ Υ Κ Λ Ι Ο Σ 3071

Θέμα: «Περί τῶν Ἱερατικῶν Κλήσεων»

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ Μητέρα μας Ἐκκλησία ὄρισε σήμερα, ἀκριβῶς στό κέντρο τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, νά προτίθεται ὁ Τίμιος καί Ζωοποιός Σταυρός πρός ἀναψυχή καί ὑποστηριγμό μας καί εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθὼς διαβάσαμε στόν ἱερό Συναξαριστή. Σύμφωνα μέ τόν ἱερό ὕμνογράφο τῆς Κυριακῆς τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ εὐφραίνεται καί ἀγάλλεται γιατί ὡς ἄλλος Παράδεισος προσκυνεῖ «τό ζηφόρον ξύλον τοῦ Σταυροῦ», ὁ Ὅποιος ἀποτελεῖ τό περιτείχισμα καί τό ἐδραίωμά Της.

Ὑψώνεται ἱεροπρεπῶς καί προτίθεται εἰς προσκύνησιν ὁ Τίμιος καί Ζωοποιός Σταυρός τοῦ Κυρίου ἀπό τίς χοϊκές παλάμες τῶν οἰκονόμων τῆς Χάριτος, τῶν Ἱερέων τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελῶντας γι' αὐτούς «κράτος καί ὀχύρωμα», «καύχημα καί διάσωσμα». Γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει θεσπίσει τήν τιμή καί τήν προβολή τῶν Ἱερατικῶν Κλήσεων κατά τήν σημερινή Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως. Γιά νά τονίσει μέ αὐτόν τόν τρόπο τό γεγονός ὅτι διά τῆς σταυροφόρου Ἱερωσύνης καί τῶν τελουμένων ὑπ' αὐτῆς διά τῆς σημείωσης τοῦ τύπου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Μυστηρίων καί ἁγιαστικῶν πράξεων οἱ πιστοί

αγιάζονται καί χαριτώνονται, αλλά καί βοηθοῦνται νά σηκώσουν τόν δικό τους προσωπικό σταυρό.

Στήν δεύτερη εὐχή τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας βρίσκεται ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα «γιατί χρειάζεται ἡ Ἱερωσύνη»: Ἐπειδή δέν δύναται ἡ ἀνθρώπινη φύση νά ἀντέξει τήν οὐσία τῆς Θεότητος, κατέστησε ὁ Θεός ὁμοιοπαθεῖς διδασκάλους πού ἐπέχουν τόν θρόνο τοῦ Θεοῦ, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὡς σκοπό νά ἀναφέρουν θυσίες καί προσφορές στόν Θεό ὑπέρ παντός τοῦ λαοῦ καί ὡς οἰκονόμοι τῆς Χάριτος νά καταρτίζουν τίς ἐμπιστευθεῖσες σέ αὐτούς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις.

Ὁ Ἱερεὺς χειροτονεῖται γιά νά ὑπηρετεῖ καί νά λειτουργεῖ τά σεπτά καί ἄχραντα Μυστήρια τοῦ Θεοῦ στό ἅγιο Αὐτοῦ Θυσιαστήριον καί νά ἀναπέμπει στόν Θεό ὅλα τά πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα τοῦ λαοῦ, τόν ὁποῖο τοῦ ἐμπιστεύθηκε ἡ Ἐκκλησία. Νά κηρύσσει τό Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας καί νά ἱεουργεῖ τόν λόγο τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ, νά Τοῦ προσφέρει δῶρα καί θυσίες πνευματικές καί νά ἀνακαινίζει τόν λαό Του διά τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας.

Τήν συνείδηση ὅτι οἱ κληρικοί χειροτονοῦνται γιά νά διακονήσουν τόν λαό τοῦ Θεοῦ, μέσω τῆς διδαχῆς καί τῆς τέλεσης τῶν Μυστηρίων, εἶχε ἡ Ἐκκλησία ἤδη ἀπό τά πρῶτα βήματά Της. Στό ἀρχαῖο κείμενο Διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων καλοῦνται οἱ πιστοί νά τιμοῦν τόν Ἐπίσκοπό τους διότι μέσω αὐτοῦ ὁ Κύριος τοὺς χορηγεῖ τό Ἅγιο Πνεῦμα καί σφραγίζονται, διότι ἐκεῖνος τοὺς ἀπαλλάσσει ἀπό τίς ἁμαρτίες τους, τοὺς ἀναγεννᾷ διά τοῦ ὕδατος, τοὺς ἀνατρέφει μέ τόν λόγο, τοὺς μορφώνει μέ τά δόγματα καί τοὺς νουθετεῖ, τοὺς κάνει κοινωνούς τῆς Εὐχαριστίας τοῦ Θεοῦ καί κληρονόμους τῶν ὑποσχέσεών Του¹.

Προβάλλονται λοιπόν σήμερα ἀπό τήν Ἐκκλησία μας οἱ Ἱερατικές Κλήσεις, οὕτως ὥστε οἱ πιστοί νά ἀναλογισθοῦν τήν στάση τους ἀπέναντι στήν Ἱερωσύνη καί τοὺς Ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι τοὺς Τροφοδοτοῦν καί τοὺς Αἰμοδοτοῦν πνευματικά καί οὐσιαστικά διά τῆς διδαχῆς τοῦ

λόγου του Θεού και της τέλεσης των Μυστηρίων, αλλά και τους βοηθούς στην άρση του προσωπικού σταυρού τους.

Με άφορμή όμως αυτόν τον έορτασμό, καλούνται και οι ίδιοι οι Ιερείς όπως και οι ύποψήφιοι Κληρικοί να αναλογισθούν τό τί σημαίνει Ιερωσύνη και πόση υπευθυνότητα απαιτεί ή ιερατική διακονία. Νά αναλογισθούν ότι, όταν ό Θεός εϋδοκεϊ και ένδύονται τήν της Ιερωσύνης Χάριν, αυτό γίνεται μέ αποκλειστικό σκοπό όλοι μας νά διακονήσουμε ταπεινά τόν λαό του Θεού πού ό Ίδιος μᾶς εμπιστεύεται, προσφέροντας τήν Θεία Εϋχαριστία «ύπέρ των ήμετέρων άμαρτημάτων και των του λαού άγνοημάτων» σταυρώνοντας καθημερινά τά πάθη και τίς άδυναμίες μας και άποφεύγοντας τίς παγίδες του Πονηρού. Έτσι διαφυλάσσουμε τήν Παρακαταθήκη πού θά λάβουμε τήν ήμέρα της χειροτονίας μας γιά νά τήν παραδώσουμε, όταν μᾶς ζητηθεϊ κατά τήν Δευτέρα Παρουσία του Χριστού.

Η Ιερωσύνη δέν μᾶς άνήκει. Είναι του Χριστού και μᾶς τήν προσφέρει ως έργον διακονίας «εις οικοδομήν του σώματος του Χριστού»², πάντοτε σε αναφορά προς Έκείνον και τους άδελφούς μέ τους όποιους συν-έργαζόμεθα γιά τήν αύξηση του Σώματος Αυτόυ. Γι αυτό όφείλουμε νά τήν δεχόμαστε και νά τήν διακονούμε ταπεινά, όχι μέ άτομικό, αλλά μέ έκκλησιαστικό φρόνημα, και όχι μέ άτομική, αλλά μέ έκκλησιαστική συνείδηση. Έτσι δέν θά κινδυνεύσουμε νά γίνουμε έρμαια της έπαρσης και της άλαζονείας, πού όδηγοϋν δυστυχώς σε φαινόμενα αυτονόμησης από τό υπόλοιπο Σώμα, άπληστίας, άμετροέπειας και πτώσης σε παντοειδή άνομήματα.

Γνωρίζοντας τους κινδύνους αυτούς, αλλά και τόν σφοδρό πόλεμο του διαβόλου εναντίον της Ιερωσύνης, ό Μέγας Βασίλειος φροντίζει αρκετές φορές στην Θεία Λειτουργία πού συνέγραψε νά έμπνεύσει αυτό τό ταπεινό φρόνημα στους Ιερείς, υπενθυμίζοντάς τους ότι ό Θεός είναι Έκείνος πού τους δημιούργησε και τους έφερε σε αυτήν τήν ζωή, Έκείνος πού τους έπισκέφθηκε «έν έλέει και οϊκτιρμοϊς» και ότι οι

ἴδιοι εἶναι ἄνθρωποι ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀνάξιοι, οἱ ὅποιοι καταξιώθηκαν νὰ λειτουργοῦν στό Θυσιαστήριον τοῦ Θεοῦ, ὄχι ἐξαιτίας τῶν ἀρετῶν τους ἢ γιατί ἐπιδόθηκαν σέ κάποιες καλές πράξεις, ἀλλά «διά τὰ ἐλέη καί τούς οἰκτιρισμούς» Του, ἀφοῦ Ἐκεῖνος, μέ τήν δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τούς τοποθέτησε σέ αὐτήν τήν διακονία.

Παιδιά μας εὐλογημένα,

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ἀφοῦ ἔγινε ἄνθρωπος γιά τήν σωτηρία μας, φανέρωσε τήν ἁγία Ἐκκλησία Του πρός τόν σκοπό τῆς μεταδόσεως τῆς σωτηρίας στόν κάθε ἕναν ἀπό τούς πιστούς διά τῆς διδασκαλίας, τοῦ ἁγιασμοῦ καί τῆς καθοδηγήσεως αὐτῶν διά τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης. Γι' αὐτό σᾶς προτρέπουμε καί σᾶς παρακαλοῦμε νὰ προσεύχεσθε καθημερινά στόν Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα Κύριό μας νὰ ἐνισχύει τόν ἱερό Κλήρο Του καί νὰ δίδει στήν Ἐκκλησία Του Ἱερεῖς μέ ἐπίγνωση τῆς εὐθύνης τους, οἱ ὅποιοι θά ἀνεβαίνουν «ἐν καρδίᾳ συντετριμμένη καί πνεύματι ταπεινώσεως» τίς κλίμακες τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καί θά προσφέρουν γιά χάρη ὄλων «δεήσεις καί ἰκεσίας καί θυσίας ἀναιμάκτους», «νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων».

Σᾶς εὐχόμεστε πατρικά καλό ὑπόλοιπο τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς!

- † Ὁ Ἀθηνῶν ἹΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος
- † Ὁ Ζιχνῶν καί Νευροκοπίου κ. Ἱερόθεος
- † Ὁ Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσόστομος
- † Ὁ Σερβίων καί Κοζάνης κ. Παῦλος
- † Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμος
- † Ὁ Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβας
- † Ὁ Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Μάρκος
- † Ὁ Σπαγῶν καί Μετεώρων κ. Θεόκλητος
- † Ὁ Μάνης κ. Χρυσόστομος
- † Ὁ Φθιώτιδος κ. Συμεών
- † Ὁ Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Ἱερόνυμος
- † Ὁ Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας κ. Ἱερόνυμος
- † Ὁ Περιστερίου κ. Γρηγόριος
- Ὁ Ἀρχιεραματεὺς † Ὁ Ὠρεῶν Φιλόθεος

**Πρό του Λαβάρου τῆς Ἁγίας Λαύρας
(200 χρόνια ἀπό τήν Σφαγὴν τῆς Χίου)**

Χριστός Ἀνέστη!

Δοξάζομεν καί ὑμνοῦμεν τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν καί Πνεύματος Ἁγίου τὴν ἐξουσίαν. Προσκυνοῦμεν τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Ὁμοούσιον καί Ἀδιαίρετον Ζωαρχικὴν Τρισήλιον Θεότητα, διότι ἀνέτειλεν «ἀπ' τὸ γλυκὸ τῆς Ἁγίας Λαύρας τ' ὀρθρινόν», Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Καθηγούμενε, τὸ πολυτιμώτατον δῶρον τῆς Ἐλευθερίας ἐπὶ τὸ εὐσεβές καί φιλόχριστον, θεοφρούρητον καί παναγιοσκεπάστον Ἔθνος ἡμῶν.

Καί ἅμα δοξάζομεν καί ὑμνοῦμεν τὴν Τρισήλιον Θεότητα, καί ἐν βαθυτάτῃ συγκινήσει καί κατανύξει προσευχόμεθα κατ' αὐτάς τὰς ἡμέρας ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως πάντων τῶν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως καί τῆς φιλάτης Ἑλλάδος Πατρίδος πατέρων καί ἀδελφῶν ἡμῶν, κληρικῶν τε καί λαϊκῶν, μαρτυρικῶ θανάτῳ ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν Τούρκων, κατὰ τὴν φοβερὰν τῆς Χίου σφαγὴν, κατὰ τὴν λαμπρὰν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Πάσχα σωτηρίου ἔτους χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ καί δευτέρου.

Καί εὐχαριστοῦμεν ἐκ μέσης εὐγνωμονούσης καρδίας τὸν Τριαδικὸν Θεόν, τὸν Ἄναρχον Πατέρα, τὸν Συνάναρχον Υἱόν καί τὸ συναϊδίον Ἅγιον Πνεῦμα, διότι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ναυπρύτανιν καί ναυσικλυτὴν νῆσον τῆς Χίου, τὴν ἀγιοτόκον καί ἀγιοτρόφον, τὴν ἠρωτοτόκον καί ἠρωτοτρόφον, ὥστε νὰ ὑποδέχεται σήμερον ὑπτίαις χερσίν, ἀνοικταῖς ἀγκάλαις καί ἐξ ὅλης καρδίας τὸ ἱερώτερον σέμνωμα τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, τὸ σεπτὸν καί ἱστορικὸν λάβαρον τῆς θεοφρουρητοῦ Τερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Λαύρας, τὸ ὁποῖον κρατῶν εἰς τὰς τιμίας χεῖρας τοῦ ὁ Μητροπολίτης Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, ἐκάλεσεν τοὺς ἀγωνιστὰς νὰ ὀρκισθοῦν εἰς τὸν Θεόν ὅτι θὰ ἀγωνισθοῦν χύνοντες ἕως καί τῆς τελευταίας ρανίδος τὸ αἷμά των καί θὰ ἀποθάνουν ὑπὲρ τοῦ ὑψηλοτάτου σκοποῦ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Ἔθνους ἡμῶν. Δόξα τῷ

Θεῶ πάντων ἔνεκεν.

Ἡ Χίος κατά τὰς ἡμέρας τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 προσέφερεν εἰς τὸν ἱερόν βωμόν καὶ τὴν ἁγίαν τράπεζαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους τὴν κορυφαίαν θυσίαν, τὴν ὁποίαν, δυνάμεθα καὶ ὑπερηφανευόμεθα νὰ εἴπωμεν, ἐγνώρισεν ἡ ἀνθρωπότης.

Ἐθυσίασεν τὸν ἱερόν της κλῆρον, μέ πρῦτανιν αὐτοῦ τὸν Ἀρχιθύτην τῶν ἱερῶν θυσιαστηρίων τῆς Χίου, ἤδη συναριθμηθέντα ἐν τοῖς Ἁγίοις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, Ἱερομάρτυρα Πλάτωνα τὸν Φραγκιάδην, καὶ χορείαν, ὑπὲρ τοὺς τεσσαράκοντα, κληρικῶν καὶ μοναχῶν.

Ἐθυσίασεν εὐσεβεῖς καὶ εὐγενεῖς προκρίτους. Ἐθυσίασεν ἱκανοὺς καὶ γενναίους πολεμιστάς, ἀλλὰ κυρίως ἐθυσίασεν ἄδολον καὶ ἀθῶον, ἄμαχον πληθυσμόν, στοργικὰς μητέρας καὶ θηλάζοντα βρέφη.

«Φωνὴ ἐν Χίῳ ἠκούσθη. Θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὄδυρμός πολὺς. Χία γῆ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς. Καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι ὅτι οὐκ εἰσιν». Ἀλλὰ «ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά», τὰ ὁποῖα αὔριον θὰ ἀντικρύσητε ἰδίους ὄμμασιν εἰς τὴν παλαίφατον μαρτυρικὴν καὶ ἱστορικὴν Ἱεράν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, ἀνεδύθη ἡ ἐλευθερία τοῦ Ἔθνους ἡμῶν ὡς ἀκριβῶς τὴν ἐνεπνεύσθη εἰς μοναδικὴν εἰς παγκόσμιον φιλολογικὴν καὶ λογοτεχνικὴν σύλληψιν ὁ ἐθνικὸς ἡμῶν ποιητής.

Ἀλλὰ, συγχρόνως, ἡ ἱερά αὐτὴ θυσία, ἡ ὁποία ψαύει τὰ κράσπεδα τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ, ἀπετέλεσε καὶ τὸν κυριώτερον μοχλόν, ὁ ὁποῖος ἐκίνησε τὸ φιλελληνικὸν ῥεῦμα, εἰς ὀλόκληρον τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, ὥστε νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ὑποστήριξις τοῦ δικαίου καὶ ἱεροῦ Ἀγῶνος τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὁ Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης, τοῦ ὁποίου τὴν ποίησιν, ὁ συγγραφεὺς Γιάννης Βλαχογιάννης χαρακτηρίζει «Σουλιώτισσα ἄρματωμένη μέ γιαταγάνι», διὰ τῆς γραφίδος του, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ λυρικὸν γιαταγάνι, καλεῖ εἰς τὴν προσκύνησιν τοῦ σεπτοῦ σκηνώματος τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος Γρηγορίου τοῦ Ε', Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὸν σεπτὸν Ἀρχιθύτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς καθ' ὑμᾶς Ἱεράς Μητροπόλεως. Γράφει: «Στοῦ Γερμανοῦ τό μέτωπον κρυφά γλυκοχαράζει τοῦ Γένους

τό Ξημέρωμα».

Ἡ Ἁγία Λαύρα, μολονότι κεῖται εἰς τό δυτικόν μέρος τῆς Πατρίδος ἡμῶν, ἀποτελεῖ διά τήν Ἑλληνικήν Ἱστορίαν τήν ἀνατολήν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀνατέλλει φραεσφόρος καί τηλαυγής, πολύφωτος καί πολυστάλακτος ὁ ἥλιος τῆς ἐλευθερίας τοῦ Ἔθνους.

Καί κάτωθεν τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ τοῦ ἡλίου εὐρίσκεται καί λαμπρύνεται καί ἡ μαρτυρική, αἱμάσσουσα, κεκαυμένη γῆ τῆς Χίου, ἡ ὁποία, παρά τό φαινομενικῶς ἄγονον τοῦ ἐδάφους της, καυχᾶται ὅτι δύναται νά βλαστάνη ὡς μόνην χλωρίδα, ὡς βοτάνην εὐθαλεστάτην, τά βλαστήματα τῶν Ἁγίων τῆς Πίστεως καί τῶν Ἡρώων τοῦ Ἔθνους ἡμῶν.

Εὐχαριστοῦμεν υἱϊκῶς τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κύριον ἡμῶν κύριον Ἰερώνυμον, ἀλλά καί τόν ἀγαπητόν ἐν Χριστῷ ἀδελφόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας κύριον Ἰερώνυμον, διότι τῇ συγκαταθέσει καί ἀδείᾳ τοῦ πρώτου καί τῇ κανονικῇ εὐλογίᾳ καί ἀποδοχῇ τοῦ δευτέρου, ἀξιούμεθα σήμερον νά ὑποδεχόμεθα εἰς τό Ἑλληνικόν Ἀρχιπέλαγος τό σέμνωμα αὐτό, τό ὁποῖον διαλαλεῖ πρὸς Ἀνατολήν καί Δύσιν τήν ἀνά τούς αἰῶνας ἀναπαλλοτριώτον καί ἀναλλοιώτον χριστιανικήν καί ἑλληνικήν ταυτότητα αὐτῶν τῶν νήσων.

Σήμερον εἰς τήν Χίον βεβαιοῦται ὁ ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος ἑλληνικός, ἔθνικός χαρακτήρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀρχιπελάγους.

Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Καθηγούμενε, πεπρoικισμένε ἀπό τόν Θεόν νά ἡγήσθε τῆς μάνδρας, ἡ ὁποία φυλάσσει τούς μαστούς, οἱ ὁποῖοι ἐγαλακτοτρόφησαν τούς ἀμνούς τοῦ 1821, ἐν πατρικῇ ἀγάπῃ, ἐν θρησκευτικῇ βαθυτάτῃ πίστει καί ἐν ἔθνικῷ ὑψηλῷ φρονήματι ὑποδεχόμεθα καί ὑμᾶς, κομίζοντα εἰς τήν νῆσον τῶν Νεομαρτύρων καί τῶν Κολλυβάδων τόν πολυτιμώτερον καί τιμαλφέστερον θησαυρόν τοῦ Ἔθνους.

Εὐχόμεθα ἢ εἰκονιζομένη ἐν αὐτῷ Ὑπέρμαχος Στρατηγός Κυρία Θεοτόκος νά σκέπη τήν μυροβόλον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀρχιπελάγους, ἔτι δέ καί τās ἑτέρας τεσσαράκοντα πέντε ἑλληνικάς νήσους καί βραχονησίδας τῆς καθ' ἡμᾶς Θεοσώστου Ἐπαρχίας.

Ἐπιπλέον νά σκέπη τό Ἑλληνικόν Ἀρχιπέλαγος, ἀπό τās νοτίους ἀκτάς τῆς Θράκης ἕως καί τό ἑλληνικώτατον Καστελλόριζον, ἅμα δέ νά ἐμποτίζη καί νά ἐκκεντρίζη εἰς τόν κορμόν τῆς συνειδήσεως τοῦ ἔθνους, τόν λόγον ἐκείνον, τόν ὁποῖον ὁ θρυλικός γέρος τοῦ Μοριᾶ ἀπηύθυνεν ἐπί τοῦ λόφου τῆς Πινύκας, κάτω ἀπό τόν ἴσκιον τῆς Ἀρχαίας Ἀκροπόλεως εἰς τήν φερέλιδα ἑλληνικήν νεότητα: «Νά φυλλάξετε τήν πίστιν σας καί νά τήν κρατήσετε, διότι ὅταν ἐπιάσαμε τά ἄρματα, εἶπαμε πρῶτα ὑπέρ Πίστεως καί ἔπειτα ὑπέρ Πατρίδος».

Τό τεκμήριον τοῦτο, τό ὁποῖον, ἐν μέσῳ ἔχομεν αὐτήν τήν στιγμήν, εἶναι ἡ διαβεβαίωσις, ἀλλά καί ἡ προτροπή ὅτι ἐδῶ εἶναι Ἑλλάς, εἶναι ἡ Ἑλλάς τοῦ Χριστοῦ.

Περαίνω τήν ἀπό καρδίας καί οὐχί ἀπό στήθους προσλαλιάν μου μέ τόν προσφιλή πρός ὅλους στίχον τῆς ποιητικῆς ἐμπνεύσεως: «Γειά καί χαρά σας, Μωραῖτες ἀδελφοί, πού μάνα ἄν δέν σᾶς γέννα, οὔτε Ἄγια Λαύρα θά ἔχαμε, οὔτε Εἰκοσιένα».

Ἀπομαγνητοφωνηθεῖσα προσφώνησις τοῦ Σεβ. Χίου κ. Μάρκου, κατά τήν ὑποδοχήν τοῦ Λαβάρου τῆς Ἀγ. Λαύρας εἰς τόν Τερὸν Μητροπολιτικόν Ναόν Χίου ἐπί τῇ διακοσιοστῇ ἐπετείῳ τῆς Σφαγῆς τῆς Χίου (Δευτέρα Διακαινησίμου 25.04.2022).

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ «ΑΓ. ΑΓΑΠΗΤΟΣ»

Ὡς τυγχάνει γνωστόν ἡ Ἱερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν ἔχει ἐντάξει εἰς τήν πνευματικήν διακονίαν Αὐτῆς τό πρόγραμμα «Φιλολογικόν Εἰλητάριον» μέ χῶρον διεξαγωγῆς τήν Βιβλιοθήκην ΑΓΙΟΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ.

Εἰς τό πλαίσιον αὐτῆς τῆς διακονίας:

α) Τήν Τρίτην τῆς Διακαινησίμου, 18ην Ἀπριλίου 2023 καί τήν Τετάρτην τῆς Διακαινησίμου, 19ην Ἀπριλίου 2023, ἡ Επίκουρος Καθηγήτρια τῆς Αρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ καί Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀντωνία Σαρρή ἐπαρουσίασε τό θέμα «**Παπυρολογία – Παλαιογραφία**» μέ ἀντικείμενον τήν μελέτην παπύρων τῆς ἑλληνιστικῆς καί ρωμαϊκῆς ἐποχῆς καί τήν μεταγραφὴν των κατά τό σύστημα Leiden (ψηφιακῆς μεταγραφῆς ἀρχαίων πάπυρων).

β) Τήν Τετάρτην 26ην Ἀπριλίου 2023 ἡ Δρ. Ἱστορίας κ. Ἀθηνᾶ Ζαχαροῦ - Λουτράρη ἐπαρουσίασε τό θέμα: «**Χίος. Ἱστορικὴ πορεία στοὺς αἰῶνες**» μέ ἀντικείμενον τήν Χιακὴν Ἱστορίαν.

Τὰς παρουσιάσεις, παρηκολούθησαν μέ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ὁ Φιλολόγος Μητροπολίτης Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Μᾶρκος, ἀρκετοὶ Κληρικοί, Φιλολόγοι, μαθηταὶ καί μαθήτριαι, φοιτηταὶ καί φοιτήτριαι, δεδομένου ὅτι τοὺς ἐδόθη ἡ δυνατότης τῆς συνοπτικῆς γνώσεως τῆς Παπυρολογίας – Παλαιογραφίας, ὡς καί τῆς Χιακῆς Ἱστορίας.

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΗΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ κ. ΜΑΡΚΟΥ

- Ἐκδότης: Ἡ ἹΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ.
- Ἀπευθύνεσθε: «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» - Ἱερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν - Κων. Ἀμάντου 24, Τ.Κ. 82100 - ΧΙΟΣ.
- Ἱστοσελίς: <http://www.imchiou.gr>
- Ἡ «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» διανέμεται δωρεάν.
- Δεκτές αὐτοπροαίρετες δωρεές ἀναγνωστῶν, ὑπὲρ τοῦ κατηχητικοῦ καί φιλανθρωπικοῦ ἔργου.
- IBAN GR 98 0110 4900 0000 4900 0199 684

ΛΟΓΟΣ ΙΕ'
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΥΦΗΜΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ
ΜΑΡΚΟΝ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΝ
(PG 105, 284-300)
(ΝΙΚΗΤΑ ΠΑΦΛΑΓΟΝΟΣ)
(Απόσπασμα)

Ἐτσι ὁ μέγας Μᾶρκος ἐμφανιζόταν πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς εἰδωλολάτρεις μὲ ἀποστολική δύναμι, τόσο μὲ τὰ λόγια ὅσο καὶ μερικές φορές μὲ τὰ σημεῖα καὶ τὰ θαύματα. Σέ ὅσους δέ εἶχαν οἰκειοποιηθῆ τὴν ἀληθινὴ πίστι, ὡς θεοκίνητος ἱεράρχης, ἱερουργοῦσε τὴν σωτηρία. Ἀλλὰ ποιὸς ὁ τρόπος αὐτῆς τῆς ἱερουργίας; Μὲ θεόσοφα λόγια καὶ μὲ διδασκαλία τοῦ Πνεύματος μέρα μὲ τὴν ἡμέρα φώτιζε τίς ψυχές τους. Τοὺς ἔκοβε τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν σάρκα καὶ τὴν συνήθεια τῆς ἁμαρτίας. Καὶ τοὺς στερέωνε μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν πνευματικὸ νόμο. Ξερίζωνε κάθε βλαβερὴ ἐπιθυμία γιὰ τὰ προσωρινὰ τῆς γῆς πράγματα καὶ στάλαζε τὴν ἐπιθυμία μόνο γιὰ τὰ οὐράνια καὶ μόνιμα καὶ πράγματι καλά.

Καὶ γιὰ νὰ μιλήσω μὲ συντομία, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο οἰκοδομοῦσε τίς ψυχές τῶν πιστῶν μὲ τίς ἱερολογίες. Στὴν πρᾶξι δέ ρύθμιζε μὲ πολὺ σεβασμὸ τὸ τυπικὸ τῶν ἱερῶν μυστηρίων. Γραπτές προσευχές παρέδωσε, ὅπως καὶ τὴν μυστικὴ καὶ ἀναίμακτη ἱεροτελεστία τοῦ ἱεραρχικοῦ σώματος καὶ αἵματος σύμφωνα μὲ τίς θεοτύπων παραδόσεις. Μὲ τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διατύπωσε ἀφεγάδιαστες ἀκολουθίες καὶ τὸν τρόπο τῶν ἱερῶν βαπτισμῶν καὶ χειροτονιῶν, τυπικὲς διατάξεις γιὰ κάθε ἐκκλησιαστικὴ περίπτωσι. Καθώρισε μὲ τὴν ἀποστολικὴ του ιδιότητα καὶ εὐχές τῶν οὐρανίων τελετῶν καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν συμβόλων, ὄχι μόνο γιὰ τὴν δική του γενεά, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλες τίς κατοπινές. Καὶ ἀναδείχθηκε ἔτσι σωτήριος ἱεροθέτης, καὶ τῆς καινῆς διαθήκης ἄριστος νομοθέτης.

Νομοθέτης ὄχι σάν τόν περίφημο ἐκεῖνο Μωυσῆ ὁ ὁποῖος μέ στιβαρό χέρι νίκησε τούς Αἰγυπτίους πορευόμενος πρός τήν ἔρημο καί τό ὄρος. Ἐκεῖ δέχθηκε ἀπό τόν οὐρανό τόν νόμο, ὅμως γραμμένο. Νομοθετεῖ μέν ἀλλά μόνο γιά τόν Ἰσραήλ. Αὐτός δέ μέ παραταγμένες τίς δυνάμεις τῶν νοητῶν Αἰγυπτίων καί μέ ὅλους τούς ἀσεβεῖς ἀπό τούς Αἰγυπτίους ἀφοῦ συγκρούσθηκε καί ὀλοκληρωτικά τούς κατενίκησε καί καθαίρεσε, καί ἀφοῦ πέρασε μέ τή βοήθεια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, σάν νά ἦταν ἡ Ἐρυθρά θάλασσα, ἀνάμεσα ἀπό τήν ἀσέβεια καί ἀσέλγεια τούς, χωρίς νά πειραχθῆ, καί ἀφοῦ προχώρησε σέ ἔρημαῖο καί ἥσυχο νοῦ σάν νά ἦταν ἡ ἔρημος, καί ἀφοῦ ἀνέβηκε στό ὄρος τῆς θεολογίας, ἐκεῖ πρόσωπο μέ πρόσωπο συνομιλεῖ μέ τόν Θεό. Καί ἀπό ἐκεῖ νομοθετεῖται ὁ νόμος ὄχι τοῦ γράμματος ἀλλά τοῦ πνεύματος. Ἐπί πλέον μυεῖται καί ἐνημερώνεται στήν ἱερουργία, ὄχι τῶν τύπων καί τῆς σκιᾶς ἀλλά τοῦ πνεύματος καί τῆς ἀληθείας, καί νομοθετεῖ, ὄχι μόνον γιά τήν τοπική του ἐκκλησία ἀλλά γιά τήν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς, ὄχι μόνο γιά ἓνα ἔθνος, καί τοῦτο μικρό πού περιλαμβάνεται σέ στενά ὄρια, ἀλλά γιά ὅλη τήν οἰκουμένη, καί ἐνδιαφέρεται μυστικά γιά ὅλο τό Χριστεπώνυμο ποιμνιο. Καί τήν καινή διαθήκη, τήν ἀποστολική παράδοσι, τόν νόμο τῆς ἀληθείας, καί κάθε τί πού λέχθηκε ἢ γράφθηκε ἀπό αὐτόν, τά ἀφήνει ὄχι μόνον στούς κατοίκους τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀλλά σέ ὅλες ἀνεξαιρέτως τίς Ἐκκλησίες.

Ἐπειδή δέ ἐφαρμόζοντας κάθε ἀποστολικό θεοσημεῖο καί κάθε θεία ἱερουργία, ἔφτασε νά εἶναι τό ἔργο τῆς διακονίας του τέλειο καί καλοδεχούμενο ἀπό τόν Θεό, καί ἐπειδή πολλούς σφράγισε μέ τό ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης, καί πάρα πολλούς, ἀφοῦ ἀπάλλαξε ἀπό τήν εἰδωλική πλάνη καί ἀπάτη, μέ τήν πίστι τούς ὀδήγησε στόν Χριστό, κρίθηκε ἄξιος νά μή στερηθῆ καί αὐτήν ἀκόμη τήν τιμή τοῦ ἀθλοφόρου.*

*Μετάφρασις: Δημητρίου Π. Ρίζου

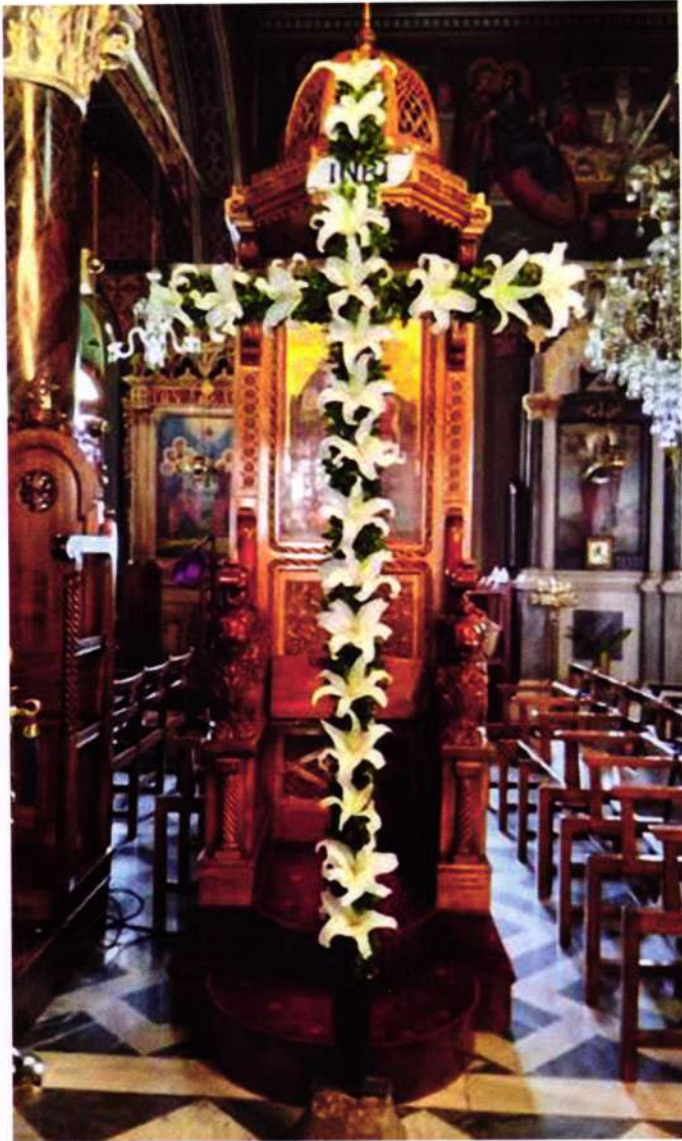

Φωτογραφία: Κωνσταντίνος Αναγνωστόπουλος

Πρό του Πάθους – Σύλλογος Ύεροψαλτῶν Χίου
 «ΡΩΜΑΝΟΣ Ο ΜΕΛΩΔΟΣ». (07.04.2023)

Φιλολογικόν Είλητάριον: Μαθήματα Παλαιογραφίας – Παπυρολογίας
 στη Βιβλιοθήκη ΑΓ. ΑΓΑΠΗΤΟΣ

«Οί κρίνοι ανθίζουν σάν χιονοπλασμένοι
σέ μιάν αύγούλα μυριοπλουμισμένη,
κι όλα ένα γύρω Άνάσταση θυμίζουν»

(Γ. Βερίτης)